

‘Schat, ik ga er zo vandoor. Hoe laat kom jij?’ vroeg Miguel. ‘Ik ga dadelijk eerst even langs Maria en boodschappen doen, daarna kom ik,’ riep Annelie vanaf hun slaapkamer.

‘Geen haast, het is niet druk vandaag en Lola is er ook. Anders neem je een dag vrij, dat kan best.’

‘Ik kijk wel even. Zullen we in elk geval wel samen lunchen?’ vroeg Annelie, inmiddels naar beneden gekomen.

‘Lijkt me een goed plan,’ zei Miguel en nam zijn vrouw in zijn armen. Ze waren nu een jaar getrouwd en dolgelukkig met elkaar. Hij kuste haar teder. ‘Tot straks, lieverd.’

Annelie keek hem na en voelde haar hart een sprongetje maken. Miguel was alles voor haar. Wat was ze blij dat ze haar leven in Nederland had opgegeven en naar Madeira gegaan was. Op het moment dat ze erheen ging, was het een vlucht, maar nu kon ze zich geen leven meer zonder hem en Madeira voorstellen. Het was de beste zet ooit in haar leven. Soms had ze het gevoel dat ze in een lange vakantie beland was. De liefde die ze voor Miguel voelde en voor diens zoon Lucas, het heerlijke eiland en de vrijheid die ze hier ervaarde, zorgde ervoor dat ze gelukkiger was dan ooit.

Na hun huwelijk was Annelie bij Miguel in de wijnhandel blijven werken. Ze organiseerde rondleidingen en sprong bij in de winkel als het druk was. In het hoogseizoen maakten ze lange dagen samen, maar in het voor- en naseizoen kon ze een stap terug doen en genoot ze van het eiland. Ze maakte veel wandelingen en was regelmatig bij Maria te vinden, de tante van Miguel. Aan Maria had ze veel te danken. Zij was de eerste aardige persoon die haar opving en onderdak bood nadat ze in Madeira geland was. Zonder haar had ze Miguel waarschijnlijk nooit ontmoet.

Om het weekend woonde Lucas bij hen, de zesjarige zoon van Miguel. De vakanties stemden ze af met de ex van Miguel met wie ze een goede band hadden, omwille van Lucas. De weekenden dat Lucas bij hen was, waren een feestje. Ze probeerden die dagen zoveel mogelijk samen met hem dingen te ondernemen. Reno en Lola namen dan vaak waar in de wijnwinkel en in het hoogseizoen probeerde Miguel zoveel mogelijk in blokken te werken zodat hij toch tijd met zijn zoon kon doorbrengen. Soms nam Annelie een deel van het werk van Miguel over zodat hij tijd had om te genieten met Lucas. Lucas was een kopie van zijn vader qua uiterlijk; het was moeilijk om niet voor zijn charmes te vallen, hoe jong hij ook was. Annelie moest vaak om hem lachen en had hem in haar hart gesloten. Ze was blij dat het contact met hem zo goed verliep en dat Lucas haar

vertrouwde alsof hij haar zijn hele jonge leven al kende. Ook haar vader was dol op zijn kleinzoon, zoals hij hem trots noemde. Na een vervelende scheiding was het contact met haar vader erg goed en zag ze hem vaker dan in de tijd dat ze in Nederland woonde. Hij was minstens één keer per maand op Madeira te vinden. Hij genoot met volle teugen van zijn vrije leven. Met haar moeder had ze geen contact meer. Die had na de scheiding alleen nog contact met Frederique en Valentijn, de zus en broer van Annelie. Maar ook daar had Annelie nauwelijks contact mee. Ze voelde zich nog altijd het zwarte schaap van de familie en wilde dat eigenlijk graag zo houden nu ze een nieuw leven had opgebouwd.

Annelie besloot nog een kop koffie te zetten, een was in de machine te doen en dan naar Maria te gaan. Op maandagochtend deed ze dat wel vaker. Het was ...